

“Vajon a romániai zsidóságot kiirtó Antonescu marsallnak miért lehet annyi szobra szerte Romániában?”

Bayer Zsolt

Levél Mesterházy Attilának

Elnök Úr!

Varsó egyik külvárosában, pontosabban a Bieloleka kerületben áll egy emlékmű. Vörös márványból készült háttér előtt bronzalak ül: O'sváth László. Kolozsvárott végezte jogi tanulmányait, majd a Belügyminisztérium köztisztviselője lett. 1938-ban ő kapta az egyik legfontosabb feladatot: a menekültek befogadásának, ellátásának, Nyugatra menekítésének megszervezését. A varsói emlékmű felirata így hangzik:

„A magyar–lengyel történelmi barátság elkötelezettje, több mint 130 ezer lengyel menekült befogadásának, ellátásának és Nyugatra segítségüknek megszervezője 1939 és 1943 között, szembeszállva a szélsőjobb és a szélsőbal erőivel. A közép-európai kereszténydemokrácia megújulásának hirdetője. Emlékművén keresztül fejezi ki a lengyel nemzet köszönetét mindazoknak, akik a lengyel menekültek megmentését előmozdították.” És ezután 35 név olvasható azon az emlékművön, vörös márványba vésvé. Többek között ezek a nevek: Antall József, Esterházy János, Horthy Miklós, Kállay Miklós, Keresztes-Fischer Ferenc, Kudar Lajos, Teleki Pál, Serédi Jusztinián. Ha Magyarországon állítanának fel egy ilyen emlékművet, összeülne az ENSZ Biztonsági Tanácsa, porokat szedne rettenetes felháborodásában a Zsidó Világkongresszus, és önök, Elnök úr, szintúgy mélységesen fel lennének háborodva. Még hogy emlékmű örökítse meg Kállay Miklós nevét! Aki miniszterelnök volt 1942 márciusától egészen 1944 márciusáig, az ország megszállásáig és a nyilas puccsig? Hiszen akkor csak náci lehet, ugye? Vagy Keresztes-Fischer! Aki belügyminiszter volt a Károlyi-, Gömbös-, Imrédy-, Teleki-, Bárdossy- és Kállay-kormányokban? Hát ez meg micsoda náci fajzat, igaz, Elnök úr? Hát ez az alak személyesen irányította a politikai rendőrséget, és volt képe ahhoz is, hogy a nyilasok mellett a kommunisták ellen is keresztes háborút vívjon! Mit számít, hogy amúgy a német megszállás után Mauthausenbe hurcolták. A lényeg, hogy a háború után a magyar kormány háborús bűnösnek akarta elítélni, csak az „imperialisták” nem adták ki, így ágyban, párnák közt halhatott meg Bécsben. Hát Kudar Lajos?! Az meg csendőr alezredes volt! Miképpen lehetséges egy csendőr alezredes nevének márványba vésvéni és példaképül állítani az utókornak? Rádadásul „ezt a Kudart” Horthy avatta vitézzé. S nem átalott 1942-ben az Államvédelmi Központ helyettes vezetője lenni. Igaz ugyan, hogy Kudar Lajos csendőr alezredes hamis okmányokkal látta el a politikai üldözötteket, akik így menekültek meg a Gestapo és az SS elől; igaz, hogy a nyilas hatalomátvétel után fegyveres erővel akadá-

lyozta meg, hogy a nyilas állatok a védett házakból hurcolják el a zsidókat; igaz ugyan, hogy előre értesítette a letartóztatandó személyeket, hogy azoknak legyen idejük és lehetőségük elmenekülni. Aztán a Nemzeti Számonkérő Szék pribékjei elhurcolták, és a németek 1945 februárjában agyonlőtték. De akkor is csendőr volt! A háború után a kommunisták el is vették özvegyétől a járadékot, sőt kitelepítették. És én tartok tőle, Elnök úr, hogy ön még mindig „onnan” szedi történelmi ismereteit...

Aztán itt ez a Teleki. Ez is olyan „gyanús alak”, ugye, elnök úr? Cserkész is volt, miniszterelnök is volt „azokban az időkben”, szinte lúdbőrözök az ember háta. Nem csoda, hogy önök és a hazai „liberálisok” megakadályozták szobrának felállítását a fővárosban, és Teleki emlékezetét Boglára számúzták. De tudja, mit, Elnök úr? Teleki jó helyen van ott! Mert Boglárán gyakran találkozhat Serédi Jusztinián szellemével. Annak a magyar hercegprímásnak a szellemével, aki Vácott és Boglárán általános iskolát, gimnáziumot és kollégiumot alapított a lengyel menekültek gyermekeinek, illetve a Lengyelhonból érkező árváknak. És tudja, kik voltak zömében azok az árvák, Elnök úr? Lengyel zsidók gyerekei. Zsidó gyerekek ezrei lettek menedéket Magyarországon, Elnök úr. Horthy Magyarországon. Idősebb Antall József menekültügyi kormánybiztos pedig kiadott egy körlevelet minden magyar közigazgatási szervnek, ezzel a szöveggel: „Magyarországon nincsenek lengyel zsidók, csak lengyel menekültek!” Nem tudom, érti-e az Elnök úr... Ugye, hogy elmondom ezt is: Serédi Jusztinián és Glattfelder Gyula csanádi püspök már 1938-ban az első zsidótörvény parlamenti vitájában elítélte a zsidók kollektív büntetését. És Serédi tudtával és támogatásával rengeteg lengyel zsidó nyert menedéket magyar kolostorokban. Tudja, Elnök úr, ez a „klerikális reakció”. Horthy Magyarországon, amiről Ungváry Krisztián így nyilatkozott a Die Weltnek új könyve megjelenése kapcsán:

„– Ön nagyon plasztikusan írja le, hogyan vettek fel elszegényedett parasztok tömegesen minimális hiteleket uszorásoktól heti 10 százalékos kamatra, és hogyan vonszolták őket bíróság elé fizetésképtelenség miatt és tették nincstelenné mohó ügyvédek. Az uszorások és az ügyvédek mind zsidók voltak, az áldozatok többnyire magyarok. Áldozatként nem kellett az embernek szükségszerűen antiszemitává válnia?

– Ilyen körülmények között nagyon nehéz volt nem rasszistává lenni. Ennek bizonyos képzettségi szint lett volna az előfeltétele, amellyel ezek az emberek nem rendelkeztek. Sajnos a természetes reflex az, hogy az embereket a külső attribútumok szerint ítéljük meg, és zsidónak élték meg azt, aki a hitelt adta, még akkor is, ha esetleg nem is volt az. Az átlagember számára túlságosan nagy kihívás volt – és ma is az –, hogy e mögé a kategorizálás mögé nézzen.”

Mindez nem ad felmentést a szörnyű bűnökre – de azért előbbre jutnánk, ha ezt is meg lehetne vitatni. De addig is, Elnök úr, ez Horthy Magyarországa. Ezek Horthy miniszterel-

nökei, belügyminiszterei, ez Horthy csendőr alezredese, hercegprímása. És a lengyelek tudják ezt. És nem felejtik. Jó, ha magyar emlékezetet, magyar múltat, magyar históriát kutatunk a lengyelek fővárosában. Magyar múltat kutatva, időt tapogatva térjünk most vissza Varsóba, a Palota térre. Azért, hogy megálljunk a régi várfalnál egy pillanatra, idősb Antall József emléktáblájánál. Kicsit odébb sétálva pedig az 1944-es varsói felkelés emlékműve áll elénk. Döbbenetes látvány az emlékművön ez a gyerekmű, kezében fegyverrel, fején az őhozzá képest óriási rohamsisakkal. És ennek az emlékműnek is van magyar vonatkozása, mégpedig óriási jelentőségű! Mert bár Magyarország a második világháborúban Németország szövetségeseként harcolt, a Varsó környékén állomásozó magyar honvédcsoportok – a német hatóságok szigorú parancsa ellenére – élelmet és fegyvert juttattak a harcoló lengyel felkelőknek és a lengyel Honi Hadsereg katonáinak. Lengyel Béla és Szabó László főtisztek tárgyalásokat folytattak a Honi Hadsereg tisztjeivel, és kötelezettséget vállaltak arra, hogy semmiféle harci tevékenységet nem folytatnak a lengyelek ellen, még német parancs esetén sem, illetve engedélyezik a lengyel civilek és felkelő egységek átvonulását a magyar állásokon keresztül.

Megható pillanatait voltak a lengyel–magyar barátságban azok a vasárnapok is, amikor a magyar katonák és a lengyel lakosság együtt vett részt a miséken.

Mi jórészt elfelejtettük mindezt. Mert elfelejtették velünk, Elnök úr, és elfelejtették önrel is. A lengyelek azonban emlékeznek. Erre is.

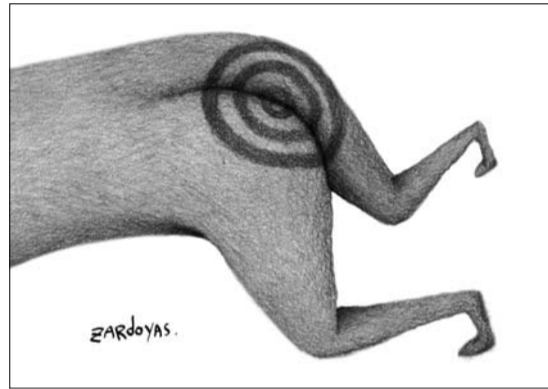
Jó mindezt észben tartani. Mert „mélységes mély a múltnak kútja” – és mi itt a második világháború óta e kút kávéja körül nyargalásunk, és csak azt látjuk, amit a kommunista történetírás látni engedélyezett nekünk. Semmi mást. Így aztán, amikor önök a „történelem átírása és meghamisítása” miatt panaszkodnak, akkor csak azt a történelmet féltik, amit

önök már átírtak és meghamisítottak. Ugye, hogy legyen méltányos, Elnök úr. Ön kiadott egy nyilatkozatot, többek között ez áll benne: „Horthy Miklós mellszobrának avatása a mai politikai kurzus személyi kultusz-imádatának egyenes következménye. A mai politikai légkörben egy ilyen gyalázatos rehabilitáció következmények nélkül megvalósítható. A Fidesz tiltakozása álságos: csak azért tiltakozik a szoboravatás ellen, mert attól tart, a külföldi baloldali média antiszemizmus címén rossz színben tünteti fel ismét Magyarországot.” Elnök úr! Ennek a néhány sornak minden állítása hazugság. Méltánytalan hazugság. Semmi szükség arra, hogy ön Gyurcsány Ferenc szintjére süllyedjen. Inkább utazzon Varsóba, és kutassa a magyar emlékeket. Utána töprengjen el azon, vajon a romániai zsidóságot kiirtó Antonescu marsallnak miért lehet annyi szobra szerte Romániában. Azért miért nem örvöng senki sem?

Talán, egyszer lesz lehetőség értelmes szavaltásra minderről. Már ha fontos ez egyáltalán...

2013. november 8.

www.magyarhirlap.hu

Tom Lantos Horthyról

és arról, milyen szerepe volt a budapesti zsidóság nagy részének megmenekülésében

Ideje szó szerint idézni Tom Lantost és Montgomery nagykövetet Horthyról és arról, milyen szerepe volt a budapesti zsidók nagy részének megmenekülésében. Lantos képviselő oly mértékben érzett hálát a magyar zsidóság egy részének megmentéséért, hogy Horthy Miklós parancsnokát – és így rajta keresztül a kormányzó – külön méltatta az Egyesült Államok törvényhozásában.

Erre 1994. május 26-án került sor, amikor a demokratapárti képviselő ezzel kezdte méltató beszédét:

„Elnök úr, az idén van a magyar holokauszt 50-ik évfordulója. Azért emelkedek ma szólásra, hogy a magyar holokauszt egyik nagy hőisének adózzak. Koszorús Ferencnek, aki saját életét is súlyosan veszélyeztetve több ezer magyar zsidót mentett meg a náci haláltáborokba történő deportálástól. 1944 nyarának viharos idején a szövetséges erők Berlinhez közelítettek, míg Hitler felgyorsította a végső megoldás, a zsidó faj elpusztításának végrehajtását. Sok hősi együtt érző és emberséges tettet hajtottak végre abban az időben. El szeretném mondani Koszorús Ferenc ezredes történetét, ami az akkori idők bátor tettei közül az egyik leginkább figyelemre méltó.

1944 júniusában a náciak Európa zsidó lakosságának legnagyobb részét bezárták és likvidálták. Budapesten, Magyarországon fővárosában mintegy negyed millió zsidó maradt élve. Budapest még mindig a magyar rendőrség irányítása alatt állt. A náciak úgy vélték, hogy ez az erő nem elég kegyetlen és brutális ah-

hoz, hogy Budapest jelentős, még élő zsidó lakosságának teljes elpusztítását megfelelően el tudja végezni.

Koszorús Ferenc a magyar hadsereg ezredese volt és alá tartozott a Budapesten és körülötte állomásozó első magyar páncélos hadosztály. Megtudta, hogy Bakó László államtitkár, a hadseregen kívül valamennyi biztonsági erő vezetője államcsínyt akart végrehajtani, hogy a náciaknak teljes mértékben lojális rendőri erővel váltsa fel. Ők azután gondoskodtak volna róla, hogy Magyarországot megtisztítsák az összes, még életben maradt zsidótól.” (...)

Felmérve a helyzetet, Koszorús ezredes tanácskozott a kormányzóval és megkezdte az előkészületeket Bakó és csendőri zászlóaljainak megállítására. 1944. július 5-én 11:30-kor Koszorús ezredes az első páncélos hadosztály egységeit Budapest stratégiai pontjaira parancsolta, lezárva a városba vezető valamennyi utat. 1944. július 6-án 7 órakor már valamennyi egység a helyén volt és Koszorús ezredes tájékoztatta Bakyt,

hogyha csendőrsége nem távozik és nem oszlik fel, megsemmisítik őket. 1944. július 7-én Bakó kapitulált és kiűrtette erőit.

Koszorús ezredes páratlan tette az egyedüli ismert tény, hogy egy tengelyhatalom katonai erővel akadályozta meg a zsidók elhurcolását. Ennek a rendkívüli bátor erőfeszítésnek eredményeként – amire egy különösen ingatag helyzetben került sor, nagy kockázat vállalása mellett – Budapestnek a náciak által történő későbbi átvételét 3 és fél hónappal késleltették. Ez a rés több ezer zsidónak tette lehetővé, hogy Budapesten biztonságot találjon és így megmenekültek a biztos kivégzés elől. Lehetővé tette a híres Raoul Wallenbergnek – aki 1944. július 9-én érkezett Budapestre -, hogy sikeres és hatékony mentő küldetését teljesítse. 1944 októberében, miután a németek elfoglalták Budapestet, Koszorús ezredes bujkálni kényszerült, mert ellenkező esetben a Gestapo feltétlenül kivégezte volna.”

magyartudat.com